

Bu akşam kıymetli gönüllülerimizden sevgili Yezdan'ın izlenimini paylaşıyoruz...
Bu kadar emek, ve coşku ile ILKYAR'ı sahiplenen ve ILKYAR'a gelecekte de hayatında önemli bir yer vereceğini düşündüğümüz gönüllülerimizden Yezdan...
Yezdan ilk izleniminde, YIBO'lu güzel çocukların sevgi dolu eşsiz dünyasını anlatıyor...

ILKYAR 1 hafta arayla bu hafta sonu bir proje daha gerçekleştirdi..
Bu defa Adana Saimbeyli ve Kayseri Sarız'daki YIBO'ların güzel çocuklarıyla buluştuk... Saimbeyli'deki görkemli vadi, Sarız'da Binboğa dağlarının karlılarıyla niye daha önce gelememişiz diye hayıflandığımız okulları ve onların fedakar öğretmen ve yöneticileriyle; çevre köylerden gelen öğretmen ve öğrencilerle birlikte olabilmenin onlara dokunabilmenin, "kolay gelsin öğretmenim" diyebilmenin sevincini yaşadık...

Yarman Kardeşler Saimbeyli projesinin tüm masraflarını, Intel Firması Sarız projesinin kitaplığını ve dış etkinlik malzemelerinin giderini karşıladı; kendilerine çok teşekkür ederiz...

Yapı Kredi Sigorta, Yurtiçi Kargo, Aktaş, Kızılay, Türk Zeka Vakfı
TUBITAK,
ODTÜ, Boğaziçi Üniversitesi, Mersin Üniversitesi,
ve diğer tüm destekçilerimize,
bağışçılarımıza, gönül verenlere,
çok teşekkür eder,
saygılarımızı sunarız...

ILKYAR

--

Orda bir YIBO var...

<http://www.ilkyar.org.tr>

Onlar YİBO'lu

Ailem hariç tüm insanlardan ümidimi kesmek üzere olduğum bir anda güneş gibi doğdu yaşantıma İLKYAR. İnsanların içinde artık olmadığına inandığım gerçek sevgi gibi, güven gibi birçok duygunun aslında kaybolmadığını gösterdi bana.

Heyecanlı bir bekleyişti benim için proje zamanı. Depo bile büyük ve eşsiz bir mutlulukken proje nasıldı acaba? YİBO'lu kardeşlerimize dokunmak, onlarla bir gün geçirmek nasıldı? İlk projeden sonra bir daha o kadar heyecanlanmam, mutluluktan uykum kaçmaz sanıyordum ama yanılmışım. Otobüsten inince nasıl davranmam gerektiğini sordum yol boyunca arkadaşlarıma. Onlara layık olabilecek miydim acaba?

Okula gidip ilk çocuğun gözlerine baktığım anda, onlarla konuştuğum anda insanlarda kaybettiğimi sandığım birşeyi gördüm; koşulsuz sevgi. Ve anladım ki onlar zaten beni sevmeye hazır, onların zaten o kocaman yürekleri gerçek sevgiyi taşımaya hep hazır. Her insanın hayatında bir kere olsun yaşaması gerektiği bir tecrübe böyle başlamış oldu benim için.

YİBO'lu kardeşlerimizin masum ve saf dünyalarına girdikçe hayatın anlamını asla yitirmeyeceğini farkettim.

İki günde nasıl bu kadar bağlanabiliyorduk, bu kadar sevebiliyorduk birbirimizi? İşte bu gerçek sevginin gücüydü. Onları sevmekten korkmaya gerek yoktu. Ferhat'ın bakışlarındaki sevgiyi, şefkat bekleyen o ifadeyi ben bütün YİBO'lu kardeşlerimizde gördüm. Yemekhaneye gidince sıraya girmeyip bizleri beklemeleri, dışarıda oyun oynarken hep yanımızda olmaları bizi sevdiklerini açık açık göstermiyor mu?

Çocuklar bizden çok şey öğrendiklerini söylüyorlar; ya bize peki ya bizim onlardan öğrendiklerimiz? Kendim de dahil olmak üzere birçok üniversite öğrencisinin alışmadığını söylediği yurda onlar nasıl alışmıştı? Dolaplarının anahtarını ceketinin fermuarına takıp anahtarını kaybetmemeye çalışan minikler aldıkları bunun gibi nice sorumluluğun yaşlarına göre ne kadar büyük olduğunun farkındalar mıydı? Hayat onlara gerçekten adil miydi?

Büyük bir ilgi görmeleri gereken o çocuklar ne kadar ilgi görüyorlardı? Kimisi ilk kez masal dinleyerek uyuyordu. Masal okuduğum bir odada bir tane daha masal okumamı istediler. Ben de saatinin geç olduğunu uyku saatinin çoktan geçtiğini ve uyumaları gerektiğini söyledim. Kıkır kıkır gülmeye başladı dördü birden ve Rabia "Biz o saatte uyumayız ki geceleri hep konuşuruz, güleriz" dedi. Gülmek işte en çok onlara yakışıyordu. Şanslı olan çocukların, geceleri annelerinden dinledikleri "Pamuk Prenses" ve "Yedi Cüceler" ya da "Kırmızı Balık"tan farklı olarak onların masalları gece uyumadan önceki sohbetleriydi. Aynı şey miydi peki?

Aynı gece çocuklarla vedalaşırken adını hatırlayamadığım bir miniğe sarıldım ve bana söylediği o tek cümle ile gözlerim dolu dolu oldu, bana: “Abla, annem gibi sıcacıksın” dedi. Bunu duyduktan sonra daha bir sıkı sırdım ona. Onun için en değerli varlığının, annesinin, sıcaklığını bir ablasında bulmak onu ne kadar mutlu etmişti kimbilir? O sıcaklığı bulduğu ablasına 5-6 kez sarılmak ona gerçekten yetmiş miydi peki? Her gece aradığı bu sıcaklığı haftada bir-iki kez yaşamak ona ne kadar yetiyordu? Ama o YİBO’luydu. Birçok çocuktan daha masum, daha erken büyümüş ve en önemlisi daha özeldi.

Her biri aslında hayata meydan okuyorlardı farkında olmadan. Memduh bunu dışına yansıtmıştı akşam eğlencesinde. Ankara havasını oynarken yüz ifadesiyle, mimikleriyle o an hayata meydan okuyordu işte. Akşam tanıştık biz Memduh’la. Kitaplarına sınıksız sarılmış top oynayan arkadaşlarını izlerken farkettim onu. Sohbet ederken bir ara “Kaç kardeşsiniz?” diye sordum.” İki annemden toplam yedi kardeşim var” dedi. Farklı evlerde yaşıyorlarmış. Babası ara sıra kendilerinde ara sıra da üvey annesinin evinde kalıyormuş. En büyük ablasını okutmamış babası. 7. Sınıftan sonra almış okuldan. Üzölmüş tabii ablası, ama ne gelir ki elden? Ama Memduh okumak ve öğretmen olmak istiyor. Sohbet ederken küçük bir itirafta da bulundu. “Siz gelecekseniz diye bizi evlerimize yollamadılar. Herkes çok üzöldü çok ağladı. Ama şimdi bakıyorum da ben burdaki hiç kimseyi bu kadar mutlu görmemişim” dedi. O an her gün söylediğim cümleyi tekrar ettim içimden “İyi ki varsın İLKİYAR”

Artık gitme vaktinin geldiği zaman içimde yine o hüzün ve yine o mutluluk vardı. Onlardan ayrılırken bir parçanızı onlarda bırakıp dönüyorsunuz. Ve içinizde kolay kolay kimsenin size

sunamayacağı koskocaman bir sevgiyle biniyorsunuz otobüse. Onlar nasıl bizi özlüyorlarsa biz de onları çok özlüyoruz. Ne kadar ayrılık yürek burksa da onların rüya gibi bir gününe birer oyuncu olmak bile yetiyor insana. Bize bu duyguları yaşatan, çocuklara olduğu gibi kimimize de umut ışığı olan İLKYAR'a sonsuz teşekkürler.

Yezdan ATILGAN
ODTÜ Kimya
çocuklarımız ilk yarlarımız, YİBO'lu kardeşlerimiz
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr

